

CHRISTINA LAUREN

**Ik durf
je niet
te zeggen**

Waar ligt de grens tussen
vriendschap en liefde?

XANDER

ROMAN

PROLOOG

HAZEL CAMILLE BRADFORD

Voordat we beginnen, zijn er een paar dingen die je over me moet weten:

1. Ik ben zowel blut als lui, een vreselijke combinatie.
2. Op feestjes voel ik me nooit op mijn gemak, en in een poging om te ontspannen is de kans groot dat ik net zolang blijf drinken tot ik topless ben.
3. Meestal vind ik dieren leuker dan mensen.
4. Je kunt ervan opaan dat ik in netelige situaties het ergste zeg of doe dat je maar kunt bedenken.

Kortom, ik ben een ster in mezelf voor schut zetten.

Nu snap je meteen hoe ik erin geslaagd ben om nooit met Josh Im uit te gaan: ik heb mezelf volslagen ondatebaar gemaakt in zijn bijzijn.

Zo heb ik tijdens onze eerste ontmoeting, toen ik achttien was en hij twintig, over zijn schoenen gekotst.

Het zal niemand die erbij was verbazen (zie punt twee hierboven) dat ik me van deze avond niets kan herinneren, maar geloof me, Josh weet het nog wel. Kennelijk heb ik al binnen een paar minuten na aankomst op mijn eerste studentenfeest een hele klaptafel vol drankjes omver gelopen en me daarna met de andere eerstejaars teruggetrokken in een hoekje, waar ik mijn schaamte kon verdrinken in goedkope alcohol.

Als Josh dit verhaal vertelt, vindt hij het altijd nodig om te vermelden dat ik hem, voordat ik over zijn schoenen heen kotste, probeerde te versieren met een lallend: 'Jij bent de lekkerste kerel die ik ooit heb gezien, en ik zou het een eer vinden om vannacht met je naar bed te gaan.'

De bittere smaak van zijn geschrokken stilzwijgen spoelde ik tegen beter weten in weg met een bodyshot triple sec van de buikspieren van Tony Bialy.

Vijf minuten later kotste ik alles onder, inclusief Josh.

En dat was niet het enige. Een jaar later was ik tweedejaars en Josh laatstejaars. Tegen die tijd had ik wel door dat je beter geen shotjes triple sec kon nemen en dat je niet naar binnen moet gaan als er een sok over de deurknop is getrokken, omdat dat betekent dat je kamergenoot een beurt krijgt.

Jammer genoeg sprak Josh geen sokkentaal en wist ik niet dat hij een kamer deelde met Mike Stedermeier, de sterquarterback met wie ik het op dat moment deed. En ik bedoel letterlijk 'op dat moment'. De tweede keer dat ik Josh Im zag, trof hij me namelijk voorovergebogen over zijn bank aan in zijn studentenkamer, in het heetst van de strijd.

Maar als je het mij vraagt, is het beste voorbeeld een anekdote die wij 'Het E-mailincident' noemen.

In de lente van mijn tweede jaar was Josh mijn onderwijsassistent tijdens Anatomie. Tot dan toe had ik wel geweten dat hij er goed uitzag, maar ik had geen idee hoe geweldig hij was. Buiten schooltijd werkte hij door om mensen bijles te geven. Hij deelde zijn oude aantekeningen met ons en als de tentamens eraan kwamen, organiseerde hij studeersessies in koffiezaakjes. Hij was slim, grappig en relaxed op een manier waarvan ik toen al wist dat die niet voor mij weggelegd was.

Iedereen was van hem onder de indruk, maar voor mij ging het nog een stapje verder: Josh Im werd mijn blauwdruk voor de Ideale Man. Ik wilde met hem bevriend zijn.

Maar goed, op een gegeven moment moest ik mijn verstandskiezen laten trekken. Van tevoren leek het me een makkie: een paar tanden laten trekken, een paar tabletten ibuprofen slikken, klaar. Maar mijn kiezen zaten te vast en ik moest ze onder narcose laten verwijderen. Na afloop werd ik thuis wakker, hevig zwetend door de pijnstillers, met pijnlijke gaten in mijn mond, wangen vol watten en het paniekerige besef dat ik over twee dagen een werkstuk moest inleveren.

Zonder acht te slaan op mijn moeder, die aanbood een eenvoudig berichtje voor me op te stellen, stuurde ik de volgende e-mail naar Josh, die hem nu uitgeprint en ingelijst op het toilet heeft hangen:

Beeste Josh,

Tijdens de les zij je dat als we jou ons werkstuk mailen, je ernaar zou kijken. Ik wilde je mijn werkstuk sturen en heb dat in mijn agneda gezet om het niet vergeten. Maar wat er nou gebeurd is: mijn verstandskiezen zijn getrokken, eigenlijk allemaal. Ik heb heel hard mijn best gedaan in de les en sta wel een acht gemiddeld(!!!!!!!). Jij bent zo slim en ik weet dat ik nog beter kan als jij me helpt. Kan ik een paar dagen extra krijgen???? Ik voel me niet zo goed door de pillen en alsjeblieft ik weet dat je geen uitzonderingen kunt maken voor alle mensen, maar als je dit voor me doet, geef ik je vanaf nu al mijn fontijnwensen

Ik hou van je,

Hazel Bradford (ik heet Hazel, niet Haley zoals je laatst zei,

geeft niet hoor je hoeft je niet te schaamen of verdrietug te zijn)

Zijn reactie heeft hij ook uitgeprint en er vlak onder gehangen:

Hazel-niet-Haley,

Ik kan wel een uitzondering voor je maken. En maak je geen zorgen, ik schaam me niet. Het is nou ook weer niet zo dat ik over je schoenen heb gekotst of naakt over je bank heb gerollebold.

Josh

Op dat moment wist ik dat Josh en ik voorbestemd waren om beste vrienden te worden en dat ik het nooit, maar dan ook nooit mocht verpesten door te proberen hem in bed te krijgen.

Jammer genoeg studeerde hij kort daarna af en was het dus geen probleem om niet met hem naar bed te gaan, want het zou bijna tien jaar duren voordat ik hem weer zag. Je zou denken dat ik mijn zaakjes in die tijd wel wat beter op orde had gekregen, of dat hij Hazel-niet-Haley Bradford helemaal vergeten zou zijn.

Maar dat zie je dan verkeerd.

1

HAZEL ZEVEN JAAR LATER

Voor iedereen die me nog van de universiteit kent is het misschien een schok om te horen dat ik uiteindelijk basisschoollerares ben geworden en dat het nu mijn verantwoordelijkheid is om onze onbevangen, leergierige jeugd iets bij te brengen. Maar toch ben ik er behoorlijk goed in, al zeg ik het zelf. Ten eerste ben ik niet bang om mezelf voor schut te zetten. En ten tweede spreekt de manier van denken van achtjarigen me op een spiritueel niveau aan.

Groep vijf is mijn favoriete groep; kinderen van acht zijn hilarisch.

Na twee jaar voor groep zeven te hebben gestaan voelde ik me constant plakkerig en overspannen. Daarna heb ik nog een jaar met de kleinste kleuters gewerkt, maar bleek dat ik niet het doorzettingsvermogen heb om zoveel kinderen zindelijk te maken. Groep vijf is voor mij de perfecte balans tussen scheetgrappes – waarbij expres scheten worden gelaten, met soms rampzalige gevolgen – en knuffelen met kinderen die mij de slimste mens op aarde vinden, terwijl ik toch genoeg overwicht heb om iedereen bij de les te houden door één keer in mijn handen te klappen.

Jammer genoeg is vandaag de laatste schooldag. Terwijl ik de vele, vele inspirerende teksten, kalenders, stickerkaarten en kunstwerken van de muren van mijn klaslokaal haal, dringt het

tot me door dat dit ook de laatste dag is dat ik dít klaslokaal zie. Ik krijg een brok in mijn keel.

‘Je ziet eruit als Verdrietige Hazel.’

Als ik me omdraai, staat tot mijn verbazing Emily Goldrich achter me. Dat is niet alleen mijn beste vriendin, ze is ook lerares – al geeft ze geen les hier op Merion – en ze ziet er netjes en pas gedoucht uit, omdat haar zomervakantie al een week eerder is begonnen dan die van mij. In haar handen heeft Em iets waarvan ik hoop dat het een tas vol Thais afhaaleten is. Ik heb zo’n honger dat ik mijn appelvormige, met siersteentjes bedekte haarclip wel zou kunnen opeten. Mijn hoofd ziet eruit als een smerige ragebol, bedekt met de glitter waarvan de achtjarige Lucy Nguyen dacht dat het een leuke verrassing zou zijn op de laatste schooldag.

‘Dat ben ik ook een beetje.’ Ik gebaar om me heen in het lokaal, naar drie van de vier lege wanden. ‘Al is het ook wel weer fijn om schoon schip te maken.’

Emily en ik hebben elkaar zo’n negen maanden geleden leren kennen op een politiek internetforum, waar duidelijk werd dat we allebei nog kinderloos zijn omdat we daar zoveel in het niets zitten te ratelen. We hebben met elkaar afgesproken om onder het genot van een kop koffie onze gal te spuwen en waren meteen dikke vriendinnen. Of liever gezegd, ik vond haar geweldig en bleef haar maar uitnodigen om nog eens koffie te gaan drinken, tot ze overstag ging. Zoals Emily het omschrijft: als ik mensen ontmoet van wie ik hou, word ik een octopus en wind ik mijn tentakels om hun hart, steeds strakker, tot ze niet meer kunnen ontkennen dat ze ook gek op mij zijn.

Emily geeft op Riverview les aan groep zeven (een echte heldin is ze), en toen er daar een vacature vrijkwam voor een leerkracht in groep vijf, haastte ik me er meteen naartoe met mijn cv in de

hand. Ik wilde zo graag een plekje bemachtigen op een topschool dat ik pas toen ik uit mijn auto stapte en de trap naar personeelszaken op liep besepte dat ik (1) geen beha aanhad en (2) nog steeds op mijn Homer Simpson-pantoffels liep.

Maar dat maakte niet uit, want voor het sollicitatiegesprek twee weken later was ik wél goed gekleed. En raad eens wie de baan heeft gekregen?

Ik, volgens mij!

(Althans, het is nog niet officieel, maar Emily is met de directeur getrouwd, dus ik weet vrijwel zeker dat ik het ben geworden.)

‘Kom je vanavond nog?’

Ems vraag trekt me uit de mentale en fysieke oorlog waarin ik verwickeld ben met een koppige spijker in de muur. ‘Vanavond?’

‘Vanavond, ja.’

Geduldig kijk ik over mijn schouder. ‘Leg uit.’

‘Bij mij thuis.’

‘Iets specifieker?’ Ik heb al vaak de vrijdagavond bij Em doorgebracht, Mexican Train-domino met haar en Dave gespeeld en welk willekeurig vlees dan ook gegeten dat Dave die avond op de grill had gelegd.

Met een zucht loopt ze naar mijn bureau en pakt een hamer uit mijn gereedschapskist zodat ik het metaal makkelijker uit het pleisterwerk kan wrikken. ‘De barbecue.’

‘O ja!’ Triomfantelijk pak ik de hamer aan. Dat klotespijkertje ga ik kapotmaken! (Of netjes recyclen.) ‘Het personeelsfeestje.’

‘Het is geen officieel personeelsfeest. Maar er komen een paar coole leerkrachten die ik graag aan je wil voorstellen.’

Een beetje bang kijk ik haar aan; we kennen immers allemaal Hazel Punt Twee nog. ‘Beloof je dat je erop let dat ik niet te veel drink?’

Om de een of andere reden moet ze daarom lachen, en er schiet een vleug van verwachting door me heen als ze zegt: ‘Daar hoeft je bij de mensen van Riverview niet druk om te maken.’

Ik krijg het gevoel dat Emily me niet voor de gek hield. Als ik vanuit Giuseppe, mijn trouwe Saturn uit 2009, het trottoir op stap, komt de muziek me al tegemoet. Het is een van die Spaanse zangers waar Dave zo dol op is, doorspekt met het onregelmatige geluid van klinkende glazen, stemmen en Daves indrukwekkende bulderlach. Mijn neus vertelt me dat hij *carne asada* maakt, wat betekent dat hij ook margarita’s schenkt en dat ik dus goed moet opletten dat ik vanavond mijn shirt aanhoud.

Wens me maar succes.

Met een diepe zucht verzamel ik al mijn moed en controleer ik nog één keer mijn outfit. Ik zweer dat ik geen ijdeltuit ben, maar vaker wel dan niet zit er een knoop los, heb ik mijn rok in mijn ondergoed gestopt of draag ik iets binnenstebuiten. Dat verklaart misschien deels waarom de kinderen uit groep vijf zich zo thuisvoelen in mijn klaslokaal.

Het huis van Emily en Dave is laat-victoriaans, met een heleboel eigenwijze klimop langs de kant die naar de achtertuin leidt. Een slingerend bloemperk wijst de weg naar de poort en ik volg het naar de plek waar de muziek over de schutting komt.

Emily heeft echt alles uit de kast gehaald voor deze ‘welkom, zomer!’-barbecue. Over het pad hangt een slinger met papieren lantaarns. Ze heeft een bord gemaakt met de naam van het feest, waarop zelfs de leestekens kloppen. Etentjes bij mij thuis draaien om kartonnen bordjes, wijn uit een pak en ikzelf, die drie minuten voordat het eten opgediend moet worden als een gek ronddraaf omdat ik de lasagne heb laten aanbranden, maar volhoud

dat IK GEEN HULP NODIG HEB EN DAT DE GASTEN GEWOON LEKKER MOETEN GAAN ZITTEN.

Eigenlijk kan ik mezelf maar beter niet met Emily vergelijken. Ze is een schat, maar vergeleken met haar lijkt iedereen een kasplantje. Ze tuint, breit, leest minstens één boek per week en heeft de benijdenswaardige gave om te kunnen eten als een paard, zonder ook maar een grammetje aan te komen. Bovendien heeft ze Dave, die niet alleen mijn nieuwe baas is (hoop ik dan!) maar ook vooruitstrevend is op een manier waardoor ik het gevoel krijg dat hij een betere feminist is dan ik. Ook is hij ruim twee meter tien (ik heb hem een keer opgemeten met ongekookte spaghetti) en is hij knap op een ‘Weet je zeker dat hij geen brandweerman is?’-manier. Ik durf te wedden dat de vonken er tussen die twee van afspatten in bed.

Emily roept mijn naam, en een tuin vol met mijn toekomstige vrienden kijkt om naar wie ze nu gilt: ‘Kom eens hier met die voorgevel van je!’

Maar ik raak meteen afgeleid door hoe de tuin er vanavond bij ligt. Het gras is van het soort groen dat je alleen in de Pacific Northwest ziet. Het ontrolt zich als een smaragdgroen tapijt bij het stenen pad vandaan. De bloemperken staan vol met hosta's die net beginnen te bloeien en in het midden staat een enorme eik waarvan de takken zijn behangen met papieren lantaarntjes. De overvloed aan bladeren biedt de gasten schaduw tegen het laatste beetje ondergaande zon.

Emily gebaart dat ik naar haar toe moet komen en ik glimlach naar Dave. Ik knik, een signaal dat ‘Duh Dave’ uit moet zenden als hij de margaritakan vragend omhoog houdt. Daarna loop ik langs een groepje mensen (misschien wel mijn nieuwe collega's!) naar de andere kant van de tuin.